

Neděle 17.11.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3
(24. výročí listopadové revoluce)

1J 4,7-21: „Boží láska - jediné kritérium pravé lásky“

Ve staré židovské legendě se vypráví, že se jednou posadili 2 sedláci do hospody, popíjeli víno a chvíli mlčeli. Když je víno trochu rozehřálo, otočil se jeden z nich ke svému sousedovi a zeptal: „Řekni, máš mě rád anebo mě nemáš rád?“. Ten druhý odpověděl: „Mám tě opravdu moc rád.“ Na to ten první: „Ty říkáš, že mě máš rád, a vůbec nevíš, co mi chybí. Kdybys mě měl opravdu rád, věděl bys to.“ Ten druhý se nezmohl na slovo a ten, který se ptal, zase mlčel. Ale asi všichni chápeme a souhlasíme: láska k lidem je to, když cítíme, co druhý potřebuje, a neseme s ním jeho trápení.

1. Ježíšovo učení o lásce

V novém školním roce čteme ve středu večer společně 1. list Janův. Tak nás to leckde překvapí, jak je to přímočaré Boží slovo a jak mluví jasně do života. Je to dokument, který sepsal velmi blízký Ježíšův učedník Jan. Bylo to v době, kdy se někteří věřící dali odlákat z cesty za Ježíšem na cestu falešného učení, považovali se za duchovnějšší a chodili kvůli tomu s „nosem nahoru“. Protože vykládali Písmo a evangelium po svém a povyšovali se nad ostatní, bylo třeba ukázat, v čem je jejich postoj špatný. Apoštol Jan se snaží ve svém výkladu ukázat, kde jsou „hranice“. Kdybych to měl shrnout, pak bych to řekl asi takto: „Kdo se hlásí k Ježíši Kristu a drží Jeho evangelia, ten stojí na Boží cestě. Kdo vidí své hříchy a vyznává je, je v Boží dobré péči. Kdo miluje své bratry, má společenství s Bohem a poznal, co je život z Boha.“ Apoštol přichází s novou definicí nového života. Vychází z toho, že Bůh je láska, a tvrdí, že život z Boha je tam, kde je láska. – Co je za těmito hranicemi, z Boha není. - Dnes žijeme v jiné situaci. Problémy, které měli křesťané na konci 1.století n.l., nemáme a řešit nemusíme. Co bychom ale měli, to je pokusit se vztáhnout biblické principy na svůj život. Ten základní Janův důraz na lásku mezi křesťany je stále aktuální. Nejdříve to vyslovil Pán Ježíš a řekl svým učedníkům, že je lidé poznají podle lásky. Pak to po něm opakují apoštolové a speciálně Jan, protože vidí, jak je to důležité a jak to leckde chybí.

Obecně jsou mezi křesťany dobré vztahy. Ale jejich kvalita není vždy stejná. Dost často nejdeme mezi křesťany spíše kamarádství než lásku. O pravé lásce můžeme mluvit tehdy, když má znaky kristovského jednání a kristovských postojů. Podle čeho se to pozná? Apoštol Jan se snaží Boží lásku přiblížit a říká o ní, že se projevila v tom, že „Bůh poslal na svět svého Syna“. Zní to velmi prostince, ovšem je tím řečeno něco podstatného: pravá láska se pozná podle toho, že dává, že se obětuje a že se obětuje za druhé. Je to známá pravda, ale potřebujeme ji domyslet. Přesně takový postoj vidíme na Ježíši Kristu, který se stal obětí smíření za naše hříchy. Tak daleko už jít nemůžeme a ani nemusíme. A přece je to příklad, který máme mít před očima, který nás má inspirovat a podle kterého máme žít....

2. Jak to chodí mezi křesťany?

Podle apoštolského vyučování se život z Boha projevuje u křesťanů v lásce. Přiznám se, že když mluvím s novými křesťany o víře a jejich novém životě, že lásku tolik nezdurazňuji. Také když přijímáme nové křesťany ke křtu nebo za členy, tak je z lásky „nezkoušíme“. Je pravda, že se v takových rozhovorech dotkneme někdy vztahů k druhým, k nejbližším, zvláště když

jsou nevěřící a těžce nesou životní změnu u svých dětí nebo partnerů. Ale určitě je třeba důraz na lásku vzít vážně a podle něho se učit žít. – Proč? Protože to, jak žijeme ve vztazích, zůstává často na povrchu. Kdo miluje, musí si udělat pro druhého čas. Milovat znamená druhému naslouchat a učit se druhému porozumět. Když to děláme, pak nás věci toho druhého zaměstnávají, nedají nám spát. Takové opravdové, angažované lásky se možná trochu bojíme. Do toho se nám nechce. Bojíme se toho, že nás trápení, bolest, nouze toho druhého příliš zaměstná a povede do zápasu o něho. A to je náročné, to vyčerpává. Milovat podle Krista znamená se pro druhého obětovat. Život jako oběť? Tak to nepotřebujeme. Ale právě k takovému autentickému životu nás vede Pán Ježíš a na cestě takového následování Ježíše můžeme prožívat opravdovou proměnu svého srdce. K takovým vztahům nás zve evangelium a o to jde také ve společenství Ježíšových učedníků. Necháme se pozvat?

3. Vděčnost za Boží lásku a za vzácné Boží dary

Dnes je 17.11.2013. Toto datum nám připomíná, že už 24 let žijeme ve svobodné zemi. Děti, které se narodily v roce 1989 a později, už jsou dospělé, je tu nová generace mládeže, která nepoznala, co je nesvoboda. Naše děti nevědí, co znamená ohýbat hřbety a jak to člověka deformuje, když ho společenské poměry nutí něco jiného si myslet a něco jiného říkat. To, že se nesmělo cestovat do kapitalistické ciziny a že nebylo tržní, ale plánované hospodářství, a že neexistovalo soukromé podnikání, studijní programy Erasmus a jiné skvělé vymoženosti, jenom dokresluje charakter komunistické doby... Byl bych rád, kdybychom nezapomněli, v čem jsme žili, a děkovali Pánu Bohu za dar svobody. Nechtěl bych se znovu probudit v zemi obehnané ostnatými dráty, v zemi, kde se hodnota a důstojnost člověka odvozuje od jeho vztahu ke komunistické ideologii, kde vládne cenzura a ve vládě různí „papaláši“. Že je to dnes jiné, za to patří Bohu dík. Že to není úplně takové, jaké by to být mělo, je naše vina. Prosím, nezapomeňme na to. - V této souvislosti si připomínejme, že doba svobody není jen příležitostí k cestování, podnikání a užívání života, jak se nám líbí, ale také dobou, kdy můžeme doopravdy milovat, odpouštět, pomáhat druhým a přinášet do lidských životů světlo naděje, která je od Krista, od Jeho kříže a od Jeho vzkříšení. Jako Kristova církev máme dnes mnoho různých možností. Spojme se k modlitbám za Boží vedení, jak dál, sjednotme se na tom, v čem vidíme Boží poslání pro nás na Žižkově a děkujme za dobu svobody a mnohých možností. A žijme v lásce mezi sebou, v takové lásce, jakou jsme poznali u Pána Ježíše Krista a jakou jsme od Něho přijali.

Bronislav Kaleta